

Sygn. akt IV U 1445/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Grygiel

Protokolant starszy sekretarz sądowy Karina Zbroińska

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 2 listopada 2016 roku Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej T. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2016 roku na okres 2 (dwóch) lat.

Sygn. akt IV U 1445/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2016 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania T. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 21 października 2016 roku ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy, a zatem nie przysługuje jej prawo do żądanego świadczenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła T. W., domagając się jej zmiany i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. W. urodziła się w dniu (...), posiada wykształcenie średnie (ukończyła liceum (...)) i pracowała jako referent

w (...)Spółdzielni w latach 1982-1990, a w trakcie pobierania renty jako ładowacz warzyw i osoba sprzątająca. W okresie do dnia 30 listopada 2016 roku odwołująca była uprawniona do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a w dniu 5 września 2016 roku złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do tego świadczenia. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował odwołującą na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 22 września 2016 roku stwierdził, że badana jest nadal częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 września 2019 roku. Zarzut wadliwości powyższego orzeczenia zgłosił główny lekarz orzecznik Oddziału ZUS w C., na skutek czego sprawa została przekazana komisji lekarskiej przy Oddziale ZUS w C., która orzeczeniem z dnia 21 października 2016 roku stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

(v. akta rentowe)

U odwołującej rozpoznaje się zaburzenia (...), obecnie manifestujące się przede wszystkim utrwalonymi objawami ubytkowymi. Ubezpieczona jest spowolniona, w obniżonym nastroju, ze spadkiem aktywności celowej i zainteresowań oraz utrzymującym się lękiem i poczuciem braku perspektyw na przyszłość, nastawieniami (...)graniczącymi z (...) W stanie zdrowia odwołującej w stosunku do badania z dnia 17 listopada 2014 roku nie nastąpiła poprawa stanu psychicznego i nadal pozostaje ona częściowo niezdolna do pracy na okres dwóch lat, licząc od dnia wygaśnięcia ostatniego świadczenia.

(v. opinia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii R. S. wraz z załącznikami k. 18-29)

Z powyższą opinią nie zgodził się organ rentowy, zarzucając że konsultant psychiatra ZUS, na którego konsultacji oparto orzeczenie komisji lekarskiej, przedstawił zdecydowanie lepszy stan ubezpieczonej niż biegła sądowa, umożliwiając jej wykonywanie pracy. Rozbieżności między badającymi psychiatrami wynikają głównie z deklaracji badanej, co jest akurat specyfiką psychiatrii,

a te w postępowaniu roszczeniowym należałoby traktować z dużą ostrożnością.

W sytuacji więc, gdy dwaj ostatnio badający psychiatrzy oceniający te same okoliczności medyczne przedstawiają odmienne wnioski, zasadnym jest dopuszczenie dowodu z innego biegłego tej specjalizacji.

(v. pismo procesowe ZUS z dnia 8 marca 2017 roku k. 40-41)

Drugi biegły sądowy z zakresu psychiatrii M. M. rozpoznał

u odwołującej chorobę schizofreniczną, na chwilę obecną z dominacją objawów rezydualnych i wskazał, że również w jego ocenie od orzeczenia w 2014 roku

w stanie zdrowia badanej nie nastąpiła znacząca poprawa, w związku z czym nadal pozostaje ona częściowo niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych, na okres dwóch lat od daty wygaśnięcia ostatnich świadczeń.

(v. opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. M. k. 48-49)

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2017 roku pełnomocnik organu rentowego wskazał, że wobec dwóch zbieżnych opinii biegłych sądowych nie wnosi do nich zarzutów i pozostawia rozstrzygnięcie sprawy do uznania sądu.

(v. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 2 sierpnia 2017 roku)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2).

W myśl art. 12 ust. 1 w/w ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

W rozpoznawanej sprawie niesporne jest, że T. W. spełnia przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone

w przepisach art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej, a spór dotyczy jedynie ustalenia, czy i ewentualnie w jakim okresie odwołująca, posiadająca wykształcenie średnie (ukończyła liceum (...)) i pracująca jako referent, ładowacz warzyw i osoba sprzątająca, jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy z powodu ogólnego stanu zdrowia.

Oceniając stan zdrowia odwołującej Sąd Okręgowy oparł się na zgodnych opiniach dwóch biegłych sądowych z zakresu psychiatrii R. S.

i M. M., zgodnie z którymi T. W. jest nadal częściowo niezdolna do pracy na okres dwóch lat, od daty wygaśnięcia ostatniego świadczenia rentowego.

Powyższe opinie Sąd uznał za miarodajne, albowiem zostały one wydane przez biegłych sądowych specjalizacji właściwych dla schorzeń, na które cierpi ubezpieczona, legitymujących się wieloletnim doświadczeniem zawodowym i orzecznictwem. Wydanie opinii każdorazowo poprzedzone zostało bezpośrednimi badaniami ubezpieczonej oraz szczegółową analizą dokumentacji medycznej z przebiegu jej dotychczasowego leczenia.

Jednocześnie po sporządzeniu w sprawie opinii przez drugiego biegłego psychiatrę, który w pełni zgodził się z wcześniej sporządzoną opinią psychiatryczną i poparł jej wnioski końcowe, organ rentowy nie wnosił już żadnych zarzutów w sprawie, jak również nie składał dalszych wniosków dowodowych, pozostawiając rozstrzygnięcie sprawy do uznania sądu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres dwóch lat, poczynając od dnia 1 grudnia 2016 roku.